

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 455/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. decembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť A. B., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. J. P., D., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 4 a čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos 54/2010 a jeho uznesením z 21. septembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. B. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. novembra 2010 doručená sťažnosť A. B., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. P., D., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 12 ods. 4 a 13 ods. 4 ústavy postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len

„krajský súd“) v konaní vedenom sp. zn. 2 Tos 54/2010 a jeho uznesením z 21. septembra 2010.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je väzobne stíhaný z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a), c) Trestného poriadku s tým, že väzba začala plynúť 22. marca 2010 o 16.00 h. Do väzby bol vzatý pre skutok právne posúdený ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Dôvod tzv. útekovej väzby u sťažovateľa vyplýval z toho, že *„obvinený sa v mieste svojho trvalého bydliska nezdržoval, nepravidelne prespával u svojich kamarátov, čo vyplývalo z viacerých úradných záznamov polície, ktoré boli súčasťou vyšetrovacieho spisu. Hoci obvinený pred vzatím do väzby súdne trestaný nebol, boli mu v krátkom čase vznesené viaceré obvinenia pre spáchanie trestných činov násilného charakteru, ktorých sa mal dopustiť a na ktoré podrobnejšie poukázala Okresná prokuratúra Trenčín vo svojom návrhu na jeho vzatie do väzby. Navyše obvinený bol riešený i za priestupky obdobnej povahy. Preto bol u neho daný aj dôvod tzv. preventívnej väzby podľa § 74 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku.“*

Dňa 31. augusta 2010 podal prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín (ďalej len „okresná prokuratúra“) na sťažovateľa a obvineného M. M. obžalobu pre štyri rôzne skutky právne posúdené ako 1. zločin vydierania spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 189 ods. 1 Trestného zákona, 2. prečin výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. b) Trestného zákona, 3. zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona a 4. prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona.

Spolu s obžalobou predložil prokurátor Okresnému súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) aj žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, ktorej nevyhovel. Zároveň sťažovateľ ponúkol aj písomný sľub ako náhradu za väzbu.

Okresný súd uznesením sp. zn. 4 T 106/2010 z 13. septembra 2010 o žiadosti sťažovateľa rozhodol tak, že ho ponechal vo väzbe z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1

písm. a) a c) Trestného poriadku, keďže tieto naďalej trvajú, zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby ako nedôvodnú a neprijal písomný sľub sťažovateľa ako náhradu za väzbu. Zároveň okresný súd rozhodol aj o tom, že podľa § 72 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s poukazom na § 76 ods. 8 Trestného poriadku zmenil dôvody väzby sťažovateľa tak, že jeho väzbu rozšíril aj na skutky právne posúdené ako 1. zločin vydierania spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 189 ods. 1 Trestného zákona, 2. prečin výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. b) Trestného zákona a 3. zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona.

Proti uzneseniu okresného súdu z 13. septembra 2010 podal sťažovateľ sťažnosť hneď po jeho vyhlásení. Obhajca sťažovateľa JUDr. J. P. v tejto súvislosti pred okresným súdom do zápisnice uviedol: *„Ja sa stotožňujem s vôľou svojho klienta a žiadam, aby som bol ja i môj klient vyrozumený o termíne a mieste rozhodovania o zahlásenej sťažnosti Krajským súdom v Trenčíne.“* Sťažnosť nebola sťažovateľom ani jeho obhajcom písomne odôvodnená (ani následne, pozn.).

Krajský súd na neverejnom zasadnutí uznesením sp. zn. 2 Tos 54/2010 z 21. septembra 2010 sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že on nebol o termíne a mieste rozhodovania krajského súdu o jeho sťažnosti vôbec vyrozumený a jeho obhajca bol vyrozumený predsedom senátu telefonicky v deň rozhodovania krajského súdu o 10.00 h. Po príchode obhajcu v stanovenú dobu *«bol z pojednávacej miestnosti vykázaný a pozvaný bol do pojednávacej miestnosti len na vyhlásenie uznesenia bez možnosti v rámci neverejného zasadnutia ústne doplniť dôvody podanej sťažnosti.*

Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní 2 Tos/54/2010 na neverejnom zasadnutí dňa 21. 09. 2010 rozhodol v rozpore s obsahom článku 12 ods. 4/, článku 13. ods. 4/ a článku 17 ods. 2/, ods. 5/ Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko nie sú konkrétne uvádzané dôvody trvania mojej väzby, ale ako dôvod trvania väzby súd rámcovo opakuje skrátené zdôvodnenie samosudcu Okresného súdu pričom sa vôbec nezaobrá tým, že v prípravnom konaní došlo k porušeniu môjho práva na obhajobu, teda týmto rozhodnutím Krajský súd

v Trenčíne porušil moje základné právo na osobnú slobodu, upravené v čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Za porušenie môjho základného práva na osobnú slobodu považujem to, že prezentované dôvody môjho väzobného vyšetrovania sú uvádzané rámcovo a všeobecne, bez odôvodnenia vyplývajúceho z nejakého môjho konania alebo ďalších skutočností, z ktorých by vyplývala skutočná obava, že by v mojom prípade malo ísť o útekovú alebo preventívnu väzbu a hlavne to, že senát Krajského súdu v Trenčíne mňa nevyrozumel o termíne rozhodovania o mojej sťažnosti, hoci som prostredníctvom svojho obhajcu výslovne žiadal o možnosť doplnenia mojej sťažnosti ústne priamo pri rozhodovaní o mojej sťažnosti, čím porušil čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a vôbec sa nezaoberal tým, že v prípravnom konaní došlo k porušeniu môjho práva na obhajobu.

Dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. a, c/ Trestného poriadku vyžadujú, aby „z konania obvineného alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplývala dôvodná obava, že ide o útekovú alebo preventívnu väzbu“. Takéto dôvody z môjho konania ani z ďalších konkrétnych skutočností nevyplývali pri mojom vzatí do väzby a okrem úradných záznamov a protiprávneho konania vyšetrovateľov PZ v nerešpektovaní práva na moju obhajobu neboli tieto dôvody v rámci trvania väzby vôbec skúmané.»

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo na osobnú slobodu A. B. upravené v čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trenčíne rozhodnutím č. k. 2 Tos/54/2010 zo 21. 09. 2010 v rozpore s čl. 12 ods. 4/, článkom 13 ods. 4, článkom 17 ods. 2, ods. 5/ a čl. 48 ods. 2/ Ústavy Slovenskej republiky porušené bolo.

2. Rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2 Tos/54/2010 zo dňa 21. 09. 2010 sa zrušuje.

3. Krajskému súdu v Trenčíne sa prikazuje, aby vo veci konal a zakazuje sa pokračovať v porušovaní základného práva na osobnú slobodu A. B.

4. A. B. priznáva trovy právneho zastúpenia v sume 382,32,-€ (slovom tristoosemdesiatdva eur a tridsaťdva centov), ktoré je Krajský súd v Trenčíne povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. J. P., číslo: ... vedený ... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi

označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 4 a čl. 13 ods. 4 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos 54/2010 a jeho uznesením z 21. septembra 2010.

Podľa čl. 12 ods. 4 ústavy nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody.

Podľa čl. 13 ods. 4 ústavy pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Námietky sťažovateľa proti postupu a uzneseniu krajského súdu z 21. septembra 2010 možno zhrnúť takto:

1. Sťažovateľ namieta, že nebol vyrozumený o termíne a mieste rozhodovania krajského súdu o jeho sťažnosti a jeho obhajca, ktorý o termíne neverejného zasadnutia vyrozumený bol (približne dve hodiny pred konaním neverejného zasadnutia), nemal možnosť ústne doplniť dôvody podanej sťažnosti, a to aj napriek tomu, že v konaní pred okresným súdom 13. septembra 2010 *„prostredníctvom svojho obhajcu výslovne žiadal o možnosť doplnenia mojej sťažnosti ústne priamo pri rozhodovaní o mojej sťažnosti“*.

2. Namietané uznesenie krajského súdu nie je dostatočne odôvodnené, keďže v ňom nie sú uvedené konkrétne dôvody ďalšieho trvania sťažovateľovej väzby.

3. Krajský súd v namietanom uznesení nereagoval na námietku sťažovateľa o porušení jeho práva na obhajobu tým, že v ďalších trestných veciach mu nebol ustanovený obhajca *„po obmedzení mojej osobnej slobody a vzatí do väzby a až dňa 31. 05. 2010 ma vyšetrovateľ PZ písomne upozornil že v týchto veciach sa jedná o nutnú obhajobu, kde mne v tom čase ustanovený obhajca vo väzobnej veci sa do ostatných trestných spisov nedostal, nakoľko tieto boli spojené na spoločné konanie až dňa 08. 06. 2010...“*.

1. K námietke porušenia ústavou garantovaných práv rozhodovaním krajského súdu o sťažnosti bez upovedomenia sťažovateľa o termíne a mieste rozhodovania a bez možnosti doplniť sťažnosť ústne v konaní pred krajským súdom

Podľa § 291 Trestného poriadku na verejnom zasadnutí rozhoduje súd, ak to zákon výslovne ustanovuje.

Podľa § 301 Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí rozhoduje súd tam, kde nie je zákonom predpísané, že sa rozhoduje na hlavnom pojednávaní alebo na verejnom zasadnutí.

Podľa § 302 ods. 1 Trestného poriadku neverejné zasadnutie sa koná za stálej prítomnosti všetkých členov senátu a zapisovateľa.

Podľa § 302 ods. 2 Trestného poriadku iné osoby sú z účasti na neverejnom zasadnutí vylúčené; pri rozhodovaní o väzbe má právo zúčastniť sa na neverejnom zasadnutí aj prokurátor, obvinený a jeho obhajca; pri rozhodovaní o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe môže predseda senátu účasť týmto osobám umožniť. Predseda senátu postupuje pri zabezpečovaní účasti prokurátora, obvineného a obhajcu podľa § 72 ods. 2. Ak je to potrebné, predseda senátu pri rozhodovaní o väzbe alebo o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe upovedomí o neverejnom zasadnutí aj zástupcu záujmového združenia alebo inú osobu ponúkajúcu záruku alebo peňažnú záruku a umožní ich účasť.

Podľa § 305 Trestného poriadku rozhodnutie sa vždy vyhlási.

Podľa § 192 ods. 3 Trestného poriadku o sťažnosti podľa § 190 ods. 3 proti uzneseniu o nevzatí obvineného do väzby rozhodne nadriadený súd na verejnom zasadnutí a o sťažnosti proti uzneseniu o vzatí obvineného do väzby na neverejnom zasadnutí do piatich pracovných dní od predloženia veci na rozhodnutie. O sťažnosti proti uzneseniu o prepustení zatknutého obvineného na slobodu rozhodne nadriadený súd na verejnom zasadnutí, ktoré možno vždy konať aj bez prítomnosti obvineného, ak bol na toto verejné zasadnutie riadne a včas predvolaný, a bez prítomnosti obhajcu, ak bol o tomto verejnom zasadnutí riadne a včas upovedomený; sudca pre prípravné konanie pri výsluchu zatknutého obvineného vždy zistí adresu na doručovanie písomností.

Z citovaných ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že v prípade rozhodovania o sťažnosti obvineného proti rozhodnutiu prvostupňového súdu o ponechaní obvineného vo väzbe po podaní obžaloby, o zamietnutí žiadosti obvineného o prepustenie z väzby, o neprijatí písomného sľubu obvineného, ako aj o rozšírení (zmene) väzobných dôvodov na ďalšie skutky (ďalej len „rozhodovanie o väzbe“), nie je druhostupňovému súdu zákonom uložená povinnosť rozhodovať o sťažnosti na verejnom zasadnutí.

S poukazom na ustanovenie § 301 Trestného poriadku bol teda krajský súd v danom prípade oprávnený rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa na neverejnom zasadnutí, a to bez

ohľadu na požiadavku obhajcu sťažovateľa byť upovedomený o termíne a mieste neverejného zasadnutia.

Pokiaľ ide o účasť sťažovateľa, resp. jeho obhajcu na neverejnom zasadnutí krajského súdu pri rozhodovaní o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe, zákon neustanovuje ich právo zúčastniť sa neverejného zasadnutia, len oprávnenie predsedu senátu účasť im umožniť (§ 302 ods. 2 prvá veta Trestného poriadku), pričom rozhodnutie o tejto otázke zákon ponecháva na úvahu predsedu senátu.

V danom prípade predseda senátu neumožnil účasť sťažovateľa ani jeho obhajcovi na neverejnom zasadnutí senátu 21. septembra 2010, a tým mu ani neumožnil odôvodniť sťažnosť. Takýto postup krajského súdu bol v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a ústavný súd ho vzhľadom na konkrétne okolnosti považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný poukazujúc aj na svoju judikatúru, podľa ktorej postup a rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). V okolnostiach prípadu navyše ústavný súd vzal do úvahy, že zo zápisnice okresného súdu o výsluchu obvineného z 13. septembra 2010 vyplýva, že obhajca sťažovateľa do nej uviedol: *„Ja sa stotožňujem s vôľou svojho klienta a žiadam, aby som bol ja i môj klient vyrozumený o termíne a mieste rozhodovania o zahlásenej sťažnosti Krajským súdom v Trenčíne.“*, t. j. nežiadal *„o možnosť doplnenia mojej sťažnosti ústne priamo pri rozhodovaní o mojej sťažnosti“*, ako to v sťažnosti tvrdí sťažovateľ.

Sťažovateľ bol v konaní pred okresným súdom zastúpený kvalifikovaným zástupcom (obhajcom), mal preto vedieť, že v danom prípade je sťažnosť potrebné písomne odôvodniť, keďže pri rozhodovaní o sťažnostiach proti rozhodnutiu o väzbe rozhoduje odvolací súd spravidla na neverejnom zasadnutí.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že vo vzťahu k prvej z námietok sťažovateľa existujú dôvody na odmietnutie sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

2. K námietke porušenia ústavou garantovaných práv sťažovateľa nedostatočným odôvodnením uznesenia krajského súdu spočívajúcim v neuvedení konkrétnych dôvodov trvania sťažovateľovej väzby

Z namietaného uznesenia krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa stotožnil s odôvodnením uznesenia okresného súdu. Krajský súd dospel k záveru, že z dosiaľ vykonaných dôkazov, najmä z výpovedí svedkov vyplýva dôvodné podozrenie proti sťažovateľovi zo spáchania všetkých štyroch skutkov kladených mu za vinu. Dôvodnosť podozrenia podľa záverov krajského súdu umocňuje aj skutočnosť, že prokurátor okresnej prokuratúry podal na sťažovateľa 31. augusta 2010 obžalobu. *„Obvinený A. B. pred vzatím do väzby sa v mieste trvalého bydliska nezdržoval, nepravidelne prespával u svojich kamarátov, ktorá skutočnosť bola preukázaná z viacerých úradných záznamov polície, ktorá skutočnosť odôvodňuje záver, že tento v prípade prepustenia z väzby by ušiel, alebo sa skrýval, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu, čím je u neho daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. Charakter trestnej činnosti, jej závažnosť, z ktorej je obvinený podozrivý, jednoznačne odôvodňujú obavu, že v prípade prepustenia z väzby na slobodu by pokračoval v trestnej činnosti, čím u neho dôvod väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. naďalej trvá. Tieto dôvody väzby odôvodňujú tiež skutočnosti, ktoré vo svojom rozhodnutí vyslovil okresný súd v čase rozhodovania o vzatí obvineného do väzby.“*

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou

medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Ústavný súd po preskúmaní obsahu namietaného uznesenia krajského súdu konštatoval, že ho nemožno považovať za zjavne neodôvodnené ani arbitrárne, a to aj s prihliadnutím na stabilizovanú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09). Vychádzajúc z uvedeného považuje ústavný súd namietané uznesenie krajského súdu za primerane odôvodnené a z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti aj vo vzťahu k druhej námietke sťažovateľa.

3. K námietke porušenia ústavou garantovaných práv nedostatočným odôvodnením uznesenia krajského súdu vo vzťahu k námietke sťažovateľa o porušení jeho práva na obhajobu

Z § 192 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva povinnosť nadriadeného orgánu rozhodujúceho o sťažnosti (v danom prípade krajského súdu, pozn.) preskúmať

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a

b) konanie predchádzajúce týmto výrokmi napadnutého uznesenia.

V uznesení okresného súdu sp. zn. 4 T 106/2010 z 13. septembra 2010 sa okrem iného uvádza, že „K námietkam obvineného samosudca uvádza, že pri všetkých úkonoch vykonaných po jeho vzatí do väzby bol prítomný, príp. vyzumený, obhajca, ktorý mu bol ustanovený súdom po rozhodnutí o jeho vzatí do väzby, a to JUDr. J. L., ktorého na všetkých vykonaných úkonoch v prípravnom konaní zastúpili jeho poverení advokátski koncipienti, a to JUDr. I. E. a JUDr. A. H., a teda nemohlo byť porušené právo obvineného na obhajobu.“.

Z citovaného vyplýva, že okresný súd sa s námietkou sťažovateľa o porušení jeho práva na obhajobu zaoberal. Navyše, sťažovateľ v sťažnosti ani netvrdí, že záver okresného súdu o tom, že pri všetkých úkonoch vykonaných po jeho vzatí do väzby bol prítomný, prípadne vyzumený jeho obhajca JUDr. J. L., nezodpovedá pravde. Ako už bolo uvedené, krajský súd sa stotožnil s rozhodnutím okresného súdu a s jeho odôvodnením. Keďže sťažovateľ sťažnosť písomne neodôvodnil, krajský súd preskúmal napadnuté uznesenie v intenciách § 192 ods. 1 Trestného poriadku a na tomto základe zohľadňujúc citovanú časť odôvodnenia uznesenia okresného súdu z 13. septembra 2010 nedospel k záveru, že by v priebehu konania došlo k porušeniu práva sťažovateľa na obhajobu. Ústavný súd konštatuje, že zo sťažnosti a k nej priloženej dokumentácie nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by tento záver vo veci konajúcich súdov mohla spochybníť, a preto aj vo vzťahu k tejto námietke existujú podľa jeho názoru dôvody na jej odmietnutie z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vychádzajúc zo svojich predbežných záverov ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o jej odmietnutí ako celku z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. decembra 2010